

Χάθηκε η ευκαιρία για ένα καινούργιο ΑΚΕΛ

ΠΡ. ΝΕΑ 9/3

Κατρακυλά το κόμμα

Ο κ. Πανίκος Παιονίδης, πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου του ΘΟΚ και τώως μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΑΚΕΛ απείλε χτες στο γ.γ. του ΑΚΕΛ, Δημήτρη Χριστόφια την πιο κάτω επιστολή:

«Αγαπητέ σύντροφε γ.γ. του ΑΚΕΛ,

Όταν υπόβαλλα στις 28/1 την παραίτησή μου από την Κ.Ε. του κόμματος, τόνιζα ότι «αισθάνομαι πως δεν μπορεί να συμμετέχω στις εργασίες ενός σώματος που ευσυνείδητα μεθόδευσε με πλειοψηφία μια πορεία εκκαθαρίσεων μέσα στον ανώτατο καθοδηγητικό πυρήνα με κριτήρια που βρίσκονται σε αντιδιαστολή προς το πνεύμα της εποχής των ριζοσπαστικών αλλαγών που ανανεώνουν την μαρξιστική αριστερή σκέψη προσδίδοντας της νέο σφρίγος και ορμή».

Την εκτίμηση αυτή για τη μεθοδευμένη πορεία των εκκαθαρίσεων του κόμματος την επιβεβαιώνουν δυστυχώς όλα τα κατοπινά βήματα και ενέργειες με απόκορύφωμα την χθεσινή απόφαση του Γ.Σ. της Π.Ε.Ο για καθαίρεση του Προέδρου, και του Γ.Γ. της Π.Ε.Ο σ.σ.α. Ζιτάρη και Δίγκλη. Η κατάσταση είναι πράγματι εξαιρετικά ανησυχητική. Τολμώ μάλιστα να κάνω την πρόβλεψη ότι εκεί που σπρώχτηκαν και σπρώχνονται τα πράγματα υπάρχει κίνδυνος να βγουν μπροστά οι τυφλές δυνάμεις της μισαλλοδοξίας και του φανατισμού που θα θελήσουν να περάσουν σε γενικότερη σταυροφορία για την «κάθαρση», που θα εγγίξει ούκ ολίγους συντρόφους. Και η ευθύνη για τις πράγματι δραματικές αυτές εξελίξεις στον χώρο της Αριστεράς πέφτει στους ώμους των καθοδηγητικών εκείνων στελεχών στο ανώτατο σώμα που στάθηκαν, παρά τις απανωτές προειδοποιήσεις, ανεξήγητα πεισματικά πίσω από τη σκληρή και άκαμπτη θέση, ότι ένας μονάχα δρόμος υπάρχει για την αντιμετώπιση της εσωκομματικής κρίσης κι αυτός είναι ο δρόμος της «εξυγίανσης» του κόμματος και των μαζικών οργανώσεων από εκείνους που ψάχνουν κι αναζητούν. Κι όλα αυτά σε μια περίοδο που το διεθνές κλίμα κι η πρόκληση των ημερών μας και των νέων προβλημάτων, σπάζει τα στεγανά των κομμάτων του δικού μας τύπου επιβάλλοντας νέες θεωρήσεις και προσεγγίσεις.

Πόσες και πόσες φορές δεν είδαμε τις τελευταίες εβδομάδες το σύνθημα αυτό της «εξυγίανσης» για την «σωτηρία» του Κόμματος να υποβάλλεται με ποικίλους τρόπους, με ομιλίες, άρθρα, ψηφίσματα, επιστολές, με τρόπο που δεν αφήνει κανένα περιθώριο δεύτερης σκέψης, με τρόπο που δεν δίνει στην ίδια τη σκέψη τη δυνατότητα να επικοινωνήσει.

Κι όμως η Κ.Ε. μεθοδεύει αλλαγές, νέο Καταστατικό και νέο Πρόσωπο, που προϋποθέτουν το κέντρισμα της σκέψης και της διακίνησης των ιδεών αν φυσικά συνειδητοποιούμε πλήρως αυτά που διακηρύτουμε. Και δικαιολογημένα προβάλλει κραυγαλέα η αντίφαση της τροχιοδρόμησης από την μια πορεία προς την «εξυγίανση», που εκ των πραγμάτων οδηγεί στον διωγμό της ελεύθερης σκέψης και στις εξαγγελίες από την άλλη για ελεύθερο

διάλογο για το νέο Καταστατικό και το νέο πρόσωπο. Δεν αντιλαμπάνεστε, σύντροφε, το αλλοπρόσαλλο της κατάστασης μέσα στην οποία ρίχτηκε το Κόμμα; Κι αν φορτιστούν ακόμα τα κείμενα που θα πάνε στο συνέδριο του Σεπτεμβρίου με ωραία λόγια και όρους της Νέας Σκέψης και της Περειστρόικα πώς θα μπορέσουν να οικοδομηθούν οι αλλαγές πάνω στην ανοικτή πληγή, που έχει ανοίξει στο κορμί του κόμματος με την πολιτική των «εκκαθαρίσεων» και της «εξυγίανσης». Δεν θάνα όλα αυτά ένας εμπαιγμός του όλου πνεύματος της Νέας Σκέψης και της Περειστρόικα;

Μπήκαμε σε μια δραματική φάση της ιστορίας του ΑΚΕΛ και το όλο μάλιστα σε μια περίοδο που υπήρχαν όλες οι προϋποθέσεις για να ξεπεταχτεί το κόμμα και το Κίνημα γενικότερα μπροστά, ακόμη πιο ελκυστικά και σφριγηλά. Που βρεθήκε πράγματι όλο αυτό το απόθεμα συντηρητισμού, γιατί τόση περιφρόνηση της ουσίας και προσήλωση στους τύπους; Πώς χάθηκε η ικανότητα της διορατικότητας και πώς πρυτάνευσε το αίσθημα της αλαζονείας και της άρνησης ν' αντικρουστούν κατάματα οι πραγματικότητες; Πώς τα κατάφερε το ΑΚΕΛ με την τόση πείρα και την τόση ευλυγισία στα θέματα τακτικής και χειρισμών ν' αντιμετωπίσει τόσο μυωπικά ένα πρόβλημα που αφορούσε τόσο καιρία το παρόν και το μέλλον του;

Ο μεγάλος Γερμανός ποιητής Σίλλερ έλεγε, ότι υπάρχουν στιγμές που τις ψήφους δεν τις μετράς αλλά τις ζυγίζεις! Αυτό διδάσκει ολόκληρη η πολυκύμαντη ιστορία της ανθρωπότητας, το διδάσκουν όμως ιδιαίτερα οι πρόσφατες οδυνηρές εμπειρίες στις χώρες της σοσιαλιστικής κοινότητας, που κύριο χαρακτηριστικό της γνώρισμα για μακρά περίοδο υπήρξε η πεισματική άρνηση της «πλειοψηφίας» να δεχθεί τα μηνύματα των καιρών. Εκεί όπου λειτουργούσε μηχανιστικά, δογματικά η τακτική του εξοστρακισμού της μειοψηφίας εν ονόματι του Δημοκρατικού Συγκροτήτισμού μ' αποθέωση το σκέλος του συγκροτήτισμού εκεί το τμήμα που καταβλήθηκε ήταν εφιαλτικά μεγάλα.

Αλίμονο σύντροφε γ.γ. αν περιφρονηθούν τα διδάγματα αυτά (κι είναι ορατή μια διάθεση περιφρόνησης και αυταρέσκειας) και κυριαρχήσει η ψευδαισθηση ότι το 10% ή το 5% είναι αμελητέα ποσότητα; Κι αν αυτό το 10 ή το 5 τοις εκατόν αποδειχθεί στην πράξη, όπως και είναι, με εκτόπισμα πολύ πιο πέρα των ποσοστών, που καταγράφθηκαν πώς θα σταματήσει αυτή η αιμορραγία που ανοίξε; Είναι μήπως μαστικό πως στους καιρούς μας, που όλα υπόκεινται σε ανακατατάξεις και επανεκτιμήσεις, μηδανινές, τη μια μέρα, μειοψηφίες μετατρέπονται την επομένη με τη δυναμική των εξελίξεων, σε πλειοψηφίες ενώ τα σχήματα πάνω στα οποία στηρίζονταν οι προηγουμένως πλειοψηφίες καταρρέουν σαν χάρτινοι πύργοι;

Στην επιστολή μου της

ριθώρια, εξανεμίζονται γρήγορα οι ελπίδες, το σκληρό γίνεται επικίνδυνα γκρίζο.

Είσαι, σύντροφε γ.γ. σε θέση να στείλεις έστω και την ύστατη αυτή στιγμή που όλα φαίνονται να κατρακυλούν κάποιο καινούργιο μήνυμα, έξω από τα στερεότυπα, που το μόνο τους αποτέλεσμα ήταν η συνεχής όξυνση της κρίσης; Είναι εδώ που θα κριθείς, πολύ αυστηρά μάλιστα, από την ιστορία!

Συντροφικά
Πανίκος Παιονίδης

ΑΚΕΛ.26

Πρωινά
ΝΕΑ
9/3/90